

- zobowiązanie Komisji Wspólnot Europejskich do zapłaty odszkodowania w wysokości odpowiadającej łącznej kwocie wynagrodzeń przypadających od dnia wejścia w życie zaskarżonej decyzji do dnia wydania przez Sąd orzeczenia w niniejszej sprawie, tytułem szkody majątkowej poniesionej przez skarżącą, tj. 12.300 EUR za każdy miesiąc,
- zobowiązanie Komisji Wspólnot Europejskich do zapłaty kwoty w wysokości 1.000.000 EUR tytułem zadośćuczynienia za doznaną krzywdę,
- ewentualnie, w przypadku nieuwzględnienia przez Sąd żądania głównego skarżącej, zobowiązanie Komisji Wspólnot Europejskich do zapłaty całkowitej kwoty obejmującej:
 - (i) wszystkie wynagrodzenia, jakie przypadłyby skarżącej do osiągnięcia przez nią wieku 65 lat (oficjalny wiek emerytalny),
 - (ii) odpowiednio, składki skarżącej na fundusz emerytalny,
 - (iii) 1.000.000 EUR tytułem zadośćuczynienia za doznaną krzywdę,
- zobowiązanie Komisji do zapłaty kwoty w wysokości 12.000 EUR na rzecz skarżącej tytułem wydatków przez nią poniesionych, nie wliczonych do kosztów postępowania,
- obciążenie Komisji całością kosztów postępowania oraz wydatków.

Zarzuty i główne argumenty

Decyzją z dnia 11 grudnia 2001 r. skarżąca została powołana na stanowisko księgowego Komisji oraz dyrektora ds. wykonania budżetu. W dniu 22 maja 2002 r. została odsunięta od stanowiska księgowego. Od dnia 28 sierpnia 2002 r. skarżącą zawieszono w pełnieniu obowiązków i wszczęto wobec niej postępowanie dyscyplinarne. W marcu 2004 r. została powołana Komisja dyscyplinarna. W następstwie zaleceń wydanych przez tę komisję, na podstawie zaskarżonej decyzji skarżąca została usunięta z tych stanowisk.

W pierwszym zarzucie skarżąca podnosi nieważność postępowania, które doprowadziło do usunięcia jej ze stanowiska, ponieważ nie spełniało ono wymogu bezstronności i niezależności przewidzianego w art. 8 załącznika IX do regulaminu pracowniczego oraz w art. 6 europejskiej Konwencji o Ochronie Praw Człowieka i Podstawowych Wolności. W tym kontekście skarżąca stwierdza po pierwsze, że członkowie komisji rozpatrujący początkowo postawione jej zarzuty, wchodzili w skład organu powołującego, który wydał decyzję o usunięciu jej ze stanowiska, a po drugie, że w skład komisji dyscyplinarnej wchodzili niemal wyłącznie urzędnicy Komisji, poza jedną osobą.

W zarzucie drugim skarżąca zaznacza wprawdzie, że decyzja o usunięciu jej ze stanowiska stanowi drugą zastosowaną wobec niej karę dyscyplinarną, opartą na tych samych okolicznościach faktycznych, które doprowadziły do jej zawieszenia w pełnieniu obowiązków, a zatem kara ta została nałożona z naruszeniem art. 9 załącznika IX do regulaminu pracowniczego. W tym samym zarzucie skarżąca zwraca uwagę na niedotrzymanie terminów ustalonych w art. 24 wspomnianego załącznika. Zdaniem skarżącej niedotrzymanie terminu stanowi również naruszenie art. 6 europejskiej Konwencji o Ochronie Praw Człowieka i Podstawowych Wolności. Skarżąca podnosi ponadto brak uzasadnienia zaskarżonej decyzji oraz niewspółmierność zastosowanej wobec niej kary.

Skarga wniesiona w dniu 7 czerwca 2005 r. przez Kurta Jacobsa przeciwko Komisji Wspólnot Europejskich

(Sprawa T-220/05)

(2005/C 205/48)

(Język postępowania: francuski)

W dniu 7 czerwca 2005 r. do Sądu Pierwszej Instancji Wspólnot Europejskich wpłynęła skarga Kurta Jacobsa, zamieszkałego w Brugii (Belgia), reprezentowanego przez adwokata Lucasa Vogela przeciwko Komisji Wspólnot Europejskich.

Skarżący wnosi do Sądu Pierwszej Instancji o:

- 1) uchylenie decyzji wydanej przez organ powołujący w dniu 11 lutego 2005 r., doręczonej skarżącemu w dniu 14 lutego 2005 r., z którą zapoznał się on w dniu 27 lutego 2005 r., oddalającej zażalenie wniesione przez skarżącego w dniu 16 listopada 2004 r., w którym domagał się on uchylenia trzech kolejno wydanych decyzji w dniach: 16 sierpnia 2004 r., 24 sierpnia 2004 r. oraz 31 sierpnia 2004 r. w zakresie, w jakim ustalały one przy naborze jego grupę zaszerogowania na poziomie B*3, stopień 2 oraz ustalały jego wynagrodzenie podstawowe na poziomie 3.101,85 EUR;
- 2) o ile jest to konieczne, uchylenie również decyzji z dnia 16 sierpnia 2004 r., 24 sierpnia 2004 r. oraz 31 sierpnia 2004 r., na które zostało wniesione wspomniane wyżej zażalenie;
- 3) zasądzenie od Komisji kwoty 250.000 EUR tytułem odszkodowania.

Zarzuty i główne argumenty

Skarżący występował w charakterze kandydata w konkursie otwartym COM/B/1/02 mającym na celu utworzenie listy rezerwowej asystentów administracyjnych w grupie zaszeregowania B5 lub B4. Jako laureat tego konkursu w dniu 20 kwietnia 2004 r. otrzymał on za pośrednictwem poczty elektronicznej ofertę pracy ze strony DG RELEX, jednostki organizacyjnej Komisji. W dniu 21 kwietnia 2004 r. przyjął on tę ofertę. Decyzja o powołaniu została jednakże wydana dopiero w dniu 31 sierpnia 2004 r. Wcześniej skarżący musiał rozwiązać umowę, która wiązała go z poprzednim pracodawcą. Na podstawie nowych przepisów regulaminu pracowniczego, które weszły w życie w dniu 1 maja 2004 r. został on zatrudniony w grupie zaszeregowania B*3, stopień 2, podczas gdy poprzednia grupa zaszeregowania B5, o której była mowa w ogłoszeniu o naborze odpowiada nowej grupie zaszeregowania B*5. Stąd wynagrodzenie podstawowe skarżącego jest wyraźnie niższe od tego, które otrzymywałby w ramach starego systemu.

Skarżący wnosi zatem o uchylenie zaskarżonych decyzji dotyczących jego powołania i ustalenia jego grupy zaszeregowania, jak również o odszkodowanie rzekomo poniesionej szkody. W ramach pierwszego zarzutu utrzymuje on, że miało miejsce naruszenie zasady uzasadnionych oczekiwań, obowiązku staranności administracji, jak również postanowień zawartych w ogłoszeniu o naborze. W tych kontekście stwierdza on również, że decyzja o jego zatrudnieniu została podjęta faktycznie przed wejściem w życie nowego regulaminu pracowniczego, w drodze wymiany poczty elektronicznej w dniach 20 i 21 kwietnia 2004 r.

Skarżący podnosi ponadto, na podstawie swojego drugiego zarzutu, naruszenie zasady niedyskryminacji z uwagi na to, że został zatrudniony w niższej grupie zaszeregowania niż grupa przewidziana w ogłoszeniu o naborze i w której zatrudnieni zostali inni laureaci tego samego konkursu.

Skarga wniesiona w dniu 10 czerwca 2005 r. przez Oliviera Chassagne'a przeciwko Komisji Wspólnot Europejskich

(Sprawa T-224/05)

(2005/C 205/49)

(Język postępowania: francuski)

W dniu 10 czerwca 2005 r. do Sądu Pierwszej Instancji Wspólnot Europejskich wpłynęła skarga **Oliviera Chassagne'a**,

zamieszkałego w Brukseli, reprezentowanego przez adwokatów Stéphane'a Rodriguesa i Yolę Minatchy.

Skarżący wnosi do Sądu Pierwszej Instancji o:

- stwierdzenie, że art. 8 załącznika VII do nowego regulaminu pracowniczego urzędników Wspólnot Europejskich jest sprzeczny z prawem i w związku z tym nie znajduje zastosowania wobec skarżącego;
- zasądzenie na rzecz skarżącego symbolicznej kwoty jednego (1) EUR tytułem zadośćuczynienia za doznaną krzywdę oraz kwoty siedmiu tysięcy trzystu siedemdziesięciu dwóch (7372) EUR tytułem naprawienia poniesionej szkody majątkowej;
- obciążenie strony pozwanej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty:

Skarżący — urzędnik Komisji pochodzący z Wyspy Réunion, będącej francuskim departamentem zamorskim — wniósł skargę w następstwie oddalenia złożonego przezeń zażalenia na informację o wysokości wynagrodzenia za miesiąc sierpień 2004 r. zawierającą zwrot rocznych kosztów podróży.

W uzasadnieniu swojej skargi skarżący wskazuje na sprzeczność z prawem art. 8 załącznika VII do regulaminu pracowniczego, który dotyczy zwrotu kosztów podróży do miejsca pochodzenia funkcjonariusza. Jego zdaniem przepis ten sprzeczny jest z prawem wspólnotowym z uwagi na to, że wprowadza wielopłaszczyznową nierówność traktowania ze względu na miejsce pochodzenia urzędników, jak również zawiera sprzeczne z art. 12 i 299 WE postanowienia, które są dyskryminujące w stosunku do urzędników pochodzących z francuskich departamentów zamorskich, a także dyskryminują ze względu na przynależność państwową, fakt przynależności do określonej mniejszości językowej, pochodzenie etniczne oraz rasę.

Zdaniem skarżącego powyższe uregulowanie sprzeczne jest także z innymi ogólnymi zasadami prawa wspólnotowego, takimi jak: obowiązek uzasadniania aktów, zasada proporcjonalności, przejrzystości i dobrej administracji, jak również zasada ochrony uzasadnionych oczekiwań oraz zasada pewności prawa.